

8/2017

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Michael Swanwick

Noc salamandra

Karl Bunker

Dýchání stejné všichni mají

ČESKÉ POVÍDKY

Alfred Barsch

Tiché je volání hvězd

Dalibor Vácha

Sběratel černobílých dívek

Pavel Vinický

Blboun

David Šenk

Čápi a jestřábi

PUBLICISTIKA

Julie Nováková

Venuše: peklo a ráj v jednom

Robert Kostěnek

Kouzlo podivna 2

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

Jason Sanford
Vrchníci

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s českou společností QESCERT, což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Jason Sanford: Vrchníci	3
Michael Swanwick: Noc salamandra	11
Karl Bunker: Dýchání stejné všichni mají	17

Domácí SF

Alfred Barsch: Tiché je volání hvězd	27
Dalibor Vácha: Sběratel černobílých dívek	45
Pavel Vinický: Blboun	52
David Šenk: Čápi a jestřábi	59

Publicistika

Julie Nováková: Venuše: peklo a ráj v jednom	62
Robert Kostěnek: Kouzlo podivna 2	66

Fantastická věda

Prasečí buňky v lidském mozku; Nejstarší předek; Tajemství pavučiny; Zárodky života u mladého slunce	65
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Wonder Woman; Transformers: Poslední rytíř; Mumie; Klapka!	69
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Philip K. Dick: Simulakra; Ondřej S. Nečas: Čarodějův odkaz; Dana Chamblee Carpenter: Čarodějka na Pražském hradě; Paula Brackston: Dcera čarodějnice; Oskar Fuchs: Frost; Aliette de Bodard: Řád zlomených křídel; Ari Marmell: Žhavé olovo, chladné železo; Jaroslav Kalfař: Kosmonaut z Čech; Pavel Bareš: Projekt Kronos; Blake Crouch: Temná hmota; Daniel Godfrey: Nové Pompeje; Liou Cch'-Sin: Problém tří těles; Charlie Jane Andersová: Všichni ptáci na nebi; The Ghost in the Shell, Vol. 1; <i>Nové knihy</i>	72
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 8. 2017

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maurizio Manzieri

Odborníci a spisovatelé

Moc rád si čtu na internetu články jednoho pána, který miluje letadla, a celý život u nich pracoval a ostatně i pracuje. V jednom z posledních „remcá“ nad úrovní slavné knihy Arтура Haileye - Letiště. Píše, že je plná nesmyslů, které by se na skutečném letišti nemohly stát a že by se autor býval měl alespoň po letišti nechat provést, aby viděl, jak to tam vlastně chodí.

Rozpor mezi odborníky na dané téma a spisovateli je poměrně častý. Občas slychám Ikaní a lání kolegy Jirana, který kdysi šermoval ve skupině historického šermu a není schopný překousnout v povídkách, které mu procházejí rukama, zbraně, které by se nemohly časově potkat, souboje, jež jsou z pohledu člověka znalého nesmyslné...

I já jsem se s něčím takovým, dá se přímo říct, srazil několikrát. Stejně jako onen pán, zmiňovaný na začátku, mám rád létání. Dokonce natolik, že jsem si udělal pilotní průkaz na ultralighty a letadélko (s několika kamarády) si i koupil. Tudíž mám ponětí o tom, jak to ve vzduchu chodí, a skoro do nepříčetnosti mě vytočila scéna z knihy jednoho známého českého SF spisovatele, jehož hrdinka s hrdinou odlétají letadélkem potaženým plátnem a jsou zasaženi střelami moderní stíhačky. Nejenže to přežijí, ale aby mohli letět dál, hrdinka za letu letadlo zašívá jehlou a nití...

Jenže, a v tom je ten problém, spisovatelům ve valné většině nejde o historicky přesný popis dané situace, ale o **příběh lidí** vržených do určité situace, jejich reakce na daný problém, a to ostatní kolem jsou jen lépe či hůře napsané kulisy. V tom mají spisovatelé sci-fi výhodu oproti mainstreamovým, že si své leckdy neskutečné světy vytvářejí pro potřeby příběhu a čtenáři (zase ve valné většině) to akceptují, zvláště když je to napsané s dostatečným drivem.

Navíc za posledních dvacet let se ohromně rozšířily služby internetu, takže je možné vcelku bez problémů, tedy když chcete, na něm dohledat prakticky skoro všechno. Už není zapotřebí mít doma velkou knihovnu encyklopedií a vědecké literatury, aby si autor neužil nějakou velkou ostudu.

Pravda však je, že takových pedantů, jako jsou Františka Vrbenská nebo Leonard Medek, kteří si ověřují kdeco, je mezi autory málo. Já sám nemohu „hodit kamenem“ neboť mám na svém kontě několik „drobnůstek“, které jsou, mírně řečeno, diskutabilní. Jako příklad mohu uvést, že v jednom Conanovi se můj hrdina zachrání při přezimování v horách tím, že zabije medvěda a celou zimu baští jeho zásoby oříšků (což mi dodnes vyčítá můj nakladatel Egon Čierný). V zásadě je to nesmysl, ale nedávno mě právě Františka potěšila, neb pravila, že prý taková medvědovitá potvora opravdu existuje. Proto nekamenujme autory, kteří si kvůli příběhu vymyslí nějakou ptákovinu, když je to podstatné pro příběh. Vždyť i to zašívání letadla za letu je minimálně docela vtipná věc.

Vlado Ríša

Zemřela PhDr. Marie Košková

18. června letošního roku zemřela bývalá generální ředitelka Mladé fronty Marie Košková, díky které jsme v roce 1990 mohli začít vydávat v Mladé frontě časopis Ikarie.

Umožnila přípravné redakci v čele s Ondřejem Neffem začít vydávat literární sci-fi časopis na profesionální úrovni, i přes odpor vedení nejen Socialistického svazu mládeže, kam MF patřila, ale i vedení samotné Mladé fronty. Bez její podpory by Ikarie nevznikla. Byla perfektním manažerem a i díky ní jsme mohli v dalších letech časopis vydávat přes všechny ekonomické peripetie té doby.

Vlado Ríša

CENY AERONAUTILUS

Ceny Aeronutilus byly tradičně vyhlášeny v rámci závěrečného večera na Festivalu fantazie v Chotěboři 8. července 2017. V knižní kategorii se prosadil matador domácí fantastiky Vladimír Šlechta s románem *Kukaččí mláďata*. Hanuš Seiner si odnesl cenu za povídku „Pod spinodálou“ z antologie *Mlok 2017*. Nejlepší obálku minulého roku vytvořil skvělý Lubomír Kupčík k románu *Lars, šřavnatá lebka*. Velkou radost nám samozřejmě udělala cena pro web XB-1. Vítězství jsme se dočkali už po šesté za sebou, což už snad není náhoda... Ceny

pro velmistry žánru si po zásluze odnesli Pavel Poláček v organizátorské lóži a Jana Rečková a Václav Šorel v lóži autorské. Všem vítězům srdečně gratulujeme a děkujeme organizátorům Festivalu fantazie i udílení cen Aeronutilus a především všem hlasujícím nejen za hlasy pro XB-1.

PAMĚTNÍ CENY J. W. CAMPBELLA a T. STURGEONA

Pamětní cenu Johna W. Campbella letos získal izraelský spisovatel Lavie Tidhar, jenž je znám i z našeho časopisu či díky knihám nakladatelství Argo. Autor cenu získal za mozaikový science fiction román **Central Station** (Centrální stanice) chystaný k českému vydání. Pamětní cenu Theodora Sturgeona získala nám rovněž dobře známá Catherynne M. Valenteová za povídku „Budoucnost je modrá“ (The Future is Blue).

CENY LOCUS

Ceny čtenářů odborného časopisu Locus letos získali Liou Cch'-sin za SF román **Death's End**, třetí díl trilogie *Vzpomínka na Zemi* vydávané nakladatelstvím Host; Charlie Jane Andersová za fantasy román **All the Birds in the Sky** (Všichni ptáci na nebi) vydaný opět Hostem; Joe Hill za hororový román **The Fireman** (Ohnivý muž) vydaný nakladatelstvím Beta; Alastair Reynolds za román pro mládež **Revenger**; Yoon Ha Leeová za románový debut **Ninefox Gambit**; Seanan McGuireová za novelu „Every Heart a Doorway“; Alyssa Wongová za noveletu „You'll Surely Drown Here If You Stay“; Amal El-Mohtarová za povídku „Seasons of Glass and Iron“; Ann a Jeff VanderMeerovi za obsáhlou antologii **The Big Book of Science Fiction** a Ken Liu za povídkovou sbírku **The Paper Menagerie and Other Stories**.

Vrchníci (TOPPERS)

Jsme vrchníci. Vrchníci – to jsme my. Visíme na Empire State, zatímco se cement s vápencem drolí a opadává. Pozorujeme lana a kladky natažené mezi okolními stavbami. Ne-spouštíme oči ze zeleně rostlin a zahrad rostoucích na vysokých, převysokých střeších.

A pod námi mlhy. Nepolevující proud mlh. Mlh, které trpělivě čekají. Jako by jen ony samy směly uctívat čas.

Narodila jsem se v housenici, zatepleném plátěném vaku pověšeném na vápencovém průčelí našeho věžáku lidmi, kteří si nemůžou dovolit žít uvnitř. Máma vždycky říkala, že život v housenici má u nás vrchníků ze všeho nejbliž ke svobodě, a já tomu věřím. Jenže příliš svobody může škodit, a tak máma ušila naši housenici co nejpečlivěji, takže vydržela, i když ostatní popadaly při větru a bouřce.

Máma byla dobrá. Dokázala odolat vábení mlh, a přitom se jim otevřela, když byla těhotná se mnou. Dokud jsem nebyla schopná sama šplhat, starala se, abych byla v bezpečí a skoro nikdy neměla hlad.

Jednoho dne ohlásila jako pravá vrchnice, že nadešel její čas.

Vyšly jsme po schodišti na starou vyhlídkovou terasu Empiru, kde jsme zůstaly stát mezi zeleninovými záhony a bednami na brambory. Před očima zahradníků, kteří nás hlídali, abychom je neokradli o cenné potraviny, jsem ji zapřísahala, aby neodcházela.

Máma mě sevřela do náruče. Šeptem mi vyprávěla, jak její táta navštívil Empire State ještě jako kluk, předtím, než město zmizelo z Dřívějška. Vyšplhal až sem, aby viděl města, oceány a pevninu té doby, která už je pryč.

„Říkal, že to byl nejkrásnější pohled, jaký se mu kdy naskytl.“

Naklonila jsem se přes zábradlí a rozhlédla se po mlhách přitékajících do města z rovného, nekonečného obzoru. Ať už si děda myslel cokoli, nic nemůže být hezčí než mlhy ve slunci.

Řekla jsem to mámě.

Máma mi dala pusku na tvář, přeskočila zábradlí a zmizela v mlhách pod námi.

Místo zadunění těla dopadajícího na zem jsem uslyšela spokojený povzdech, který pak odvál vítr.

Zahradníci mi věnovali maličkou bramboru a neduživou mrkev, aby mě utěšili.

Požehnány budiž mlhy.

Proklínám jejich nepolevující sevření.

* * *

To bylo dřív. Tohle jsem já teď, kdy se plátno housenice rozehrívá v ranním slunci a budí mě do příjemné snového rozpoložení.

„Zdravím,“ řeknu, když se vykloním přes vnější plášť housenice, abych se zadívala do mlh hluboko pode mnou.

I my tě zdravíme, Révko, zašeptají mlhy v odpověď. Splyneš s námi dnes?

„Třeba jo... jestli na mě zase vyjde nějaká hnusná fuška.“

Mlhy obklopující Empire se zahihňají mému vtípu – vědí, že bych s nimi nikdy dobrovolně nesplynula. Mámin hlas na okamžik přehluší ostatní a pošeptá mi, že mě má ráda. Usměju se, ráda, že se z ní ještě něco zachovalo.

„S kým se to zase vybavuje?“ mumlá si v sousední housenici starý Douger. Ztichnu, našťvaná, že mě slyšel. Nikdo jiný v Empiru neslyší, co mlhy říkají, a dokonce ani neví, že mluví. Kdyby mě stárci jako Douger začali podezřívát, že si povídám s mlhami, shodili by mě přes okraj. Stárci nenávidí mlhy. Pamatují si, jaké to bylo žít na zemi se stromy, trávou a krávy, co bučely, když jste je krájeli na hamburgery.

Ne že bychom neměli hamburgery. Jenže stárci a stařky v jednom kuse melou o kravách a tvrdí, že veverka ani potkani nemají tu správnou chuť.

Poslouchám, jak starý Douger odříkává ranní modlitby a prosí Dřívějšek, aby nás zachránil. „Pořád jsme tady. Pořád čekáme, až si pro nás přijdete.“

Vyprsknu. Jenom hlupáci věří, že nás Dřívějšek zachrání, než Empire State umře. Už má na kahanu jako všechny věžáky ve městě a den co den z něj odpadávají kusy cementu a vápence. Vrchníci si šuškájí, že mlhy pomalu nahlodávají stavby a jen za loňský rok se zřítily dva sousední věžáky. I pevné stavby jako Empire a vzdálený Chrysler – jehož špičatá kovová střecha se vzpíná k nebi jako opravdická raketa – začínají povolovat.

Jenže tohle všechno jsou mlhovadiny. Jestli chci jídlo a vodu, musím sešplhat dolů a odpracovat si je.

Svůjím se jako vápnokaz, když se protahuju rozbitým oknem do Empiru kolem zabydlenců a partajňáků, kteří právě snídají. Do tváře mě udeří teplá vůně jídla, ale nežebraám o sousto. Pro lidi zevnitř není nic lehčího než ti odříznout housenici, až budeš spát.

Když dojdou k jádru stavby, sešplhám staříčkou výtahovou šachtou do třináctého patra. Blíží se k mlhám dá dostat jenom ve skafandru.

Bugdon už na mě čeká. Na hlavě má žlutou stavbařskou přilbu, která je uprostřed naprasklá a po stranách má vyrytá jména pěti dřívějších stavbyvedoucích, co ji nosili před ním. Bugdon je o deset let starší než já a vrchník jaksepatří. Když byl ještě kluk, prošlapal cestu mlhami ke Chrysleru, aby rozšířil trh s potravinami. Má mě rád, protože se pouštím hlouběji do mlh než kdokoli jiný.

Dneska má ale mizernou náladu a úzký obličej stažený hněvem. „Pozdní příchod, Révo. Ještě jeden pozdní příchod a končíš.“

Už se ho chystám odpálit, když si všimnu, že mu u nohou leží mrtvák. Tak proto má Bugdon vztek. Poznávám i tělo. Jodi. Jeden z našich nejlepších mlhozvědů.

„Zaseklej vrátek,“ dodá Bugdon potichu. „Než jsme Jodiho vytáhli z mlh, došel mu vzduch.“

Jodi leží na holé cementové podlaze, helmu má odšroubovanou ze vzduchotěsného skafandru a kdysi bystrou tvář ztuhlou v bolestné grimase. Bugdon se k Jodimu skloní a poplácá

ho něžně po hrudi – bývali přátelé a jeden čas i milenci –, načež ho nakopne a prohlásí za blbce.

„Proč sis neotevřel tu podělanou helmu?“ ptá se Jodiho těla. „Mohly si tě vzít mlhy.“

Rozhlédnu se, abych se ujistila, že ho nikdo jiný neslyšel. Podobné řeči by ho mohly stát hodnotu stavbyvedoucího. Když si tě vezmou mlhy, jejich zvláštní matrice vstřebá tvoji mysl i tělo. Kolik toho vstřebají, to je otázka – nebo by alespoň byla, kdyby to téma nebylo přísné tabu –, ale podle mě si z tebe mlhy něco berou. Proč by ke mně jinak každé ráno doléhal z mlh mámin hlas?

„Pořád by byl mrtvej,“ zašeptám.

„Ale nebyl by z něj mrtvák,“ prohlásí Bugdon v náhlém záchvěvu chmur. „Něco z něj by mohlo žít dál.“

Připomenu si ty chvíle, kdy mi ve skafandru docházel vzduch. Jak to páliło a nutilo lapat po dechu. Žasnu, že Jodi dokázal vydržet něco ještě horšího a nesundat si helmu.

To už ale dorazí několik kurýrů, takže přestaneme plácát mlhovádniny. Bugdon jim nařídí, aby uskladnili Jodiho skafandr a odnesli tělo do kompostárny. Zauvažuju, jestli bych se neměla rozběhnout k Jodiho housenici. Třeba v ní má schované rezervní zásoby jídla nebo vody. Jenže klepy se šíří Empirem rychlostí požáru a já nemám šanci stihnout to k ní včas.

Navíc pro mě Bugdon má práci. „Makačka,“ oznamuje, když mi podává kyslíkovou lahev. „V Plaze. Vyměň to za dva sáčky semen. Jsi ochotná to risknout?“

Zaletím pohledem k prastarému nástěnnému plánu hromadné dopravy. Trasu k hotelu Plaza proklestili a zaměřili už dávno – rovně po Páté avenue a pak zahrnout doleva na Devětapadesátou. Jsem skvělá mlhozvědky, protože můj krok měří přesně šedesát centimetrů. Dobře se to počítá. Z Empiru je to k Devětapadesáté ulici 2061 metrů. Jelikož v mlhách není vidět, stačí mi udělat 3435 kroků a jsem tam. Pak zatočím doleva a po několika stech dalších krocích budu u hotelu.

Často se dívám přes město ke starému hotelu Plaza a přemítám, jaké to bylo, když Central Park nebyl jen zelený flek na papíru zhnědlém stářím. Jenže horní patra Plazy jsou za hezkého počasí sotva vidět nad mlhami. Kdyby se dneska zkazilo počasí, mohli by vyřadit vrátky z provozu a před mlhami by pak bylo bezpečno jenom na střeše. A co hůř, neměla bych dost vzduchu na návrat do Empiru.

Proto se taky většina mlhozvěď odmítá po téhle trase pouštět.

Bugdon se usměje. Sám takhle riskoval, když prošlapával cestu ke Chrysleru. Tyhle riskantní pochůzky by mi mohly zajistit první místo ve frontě na jídlo a práci.

„Zvládnou to,“ souhlasím, když se natahuju pro Jodiho starou helmu. Pak se nakloním k Bugdonovi. „Ale jestli mi dojde vzduch, odmítám se udusit. To radši tu podělanou helmu rozmlátím, aby ke mně mohly mlhy.“

Bugdon souhlasně přikývne, když to uslyší.

* * *

A jsme u jádra pravdy, jak ji vidíme my – proč jsou v Empiru desetitisíce lidí, ale jen pár jich je ochotných kráčet mlhami?

V mlhách totiž kráčíš temnotou. Počítáš kroky, protože jinak zabloudíš. Spoleáš na to, že jdeš rovně a nezatáčíš pomalu doleva nebo doprava vstříc smrti.

Stezky vyznačené čarami a provázky se v mlhách trhají

a zauzlovávají. Halekání a křik se rozléhají a matou. Ale čísla a rovná chůze – to jsou pravdy, které žádného zvěda nenechají na holičkách.

Zasvěcení probíhá u každého mlhozvěda stejně – odvedou tě na obnažený vazník na vrcholku Empiru. Vybíhá pět metrů do vzduchu a pod ním je už jen volný pád. Bugdon ti zakryje oči a ty dojdeš na konec trámu, kde se otočíš. Nic přitom nevidíš a nesmíš si pomáhat rukama. Orientuješ se po paměti. Podle toho, jak přesně umíš chodit poslepu.

Je to hrozná dřina.

A teď si to zkus představit na vzdálenost několika set metrů.

Rázuju po Páté avenue s clonou helmy staženou, abych neviděla mlžné lži. Zároveň poslouchám, co mlhy říkají, což zbytek zvěď nemusí snášet. Slyším, jak si vítr prozpěvuje moje jméno. Cítím na jazyku jejich falešné sliby. Že když po-dlehnu mlhám, budu si žít jako stařky v Dřívějšku. Stačí otevřít skafandr, aby se mlhy mohly přivinout k mému masu, kostem a mysli.

Čas tají dech, když kráčím tmou. Třeba přestane plynout, když nebudu počítat kroky. Třeba navěky uvíznou mezi jedním došlápnutím a druhým.

Jenže tohle jsou jenom mlžné hlouposti. Nevšímám si jich a jdu dál.

Zrovna zvedám nohu po 3402. kroku, když mě náraz smete na chodník. Překvapeně zalapám po dechu. Před očima se mi roztančí duha.

Někdo do mě vrazil!

Už jsem o podobných případech slyšela. Dva zvědové, kteří na sebe narazí v našem světě nekonečně schovávané. „Ani hnout!“ vykřiknu a natáhnu se k cizí helmě, abych toho člověka zachytila – nejhorší je zpanikařit a odvalit se, čímž bychom oba ztratili přehled o směru i počtu kroků.

Jenže místo helmy nahnátnu rukavicemi něčí tvář. Nos, pusy a měkký příval masa. Odtáhnu se a sevřu geologické kladívko jako zbraň proti přízrakům. Oženu se jím, ale nic netrefím.

Ten člověk zmizel. Člověk, který na sobě neměl nic, co by ho chránilo před smrtícími mlhami.

Strnu. Ať do mě vrazil kdokoli, neměl na sobě skafandr. Což znamená, že vidí. A dýchá. A dotýká se mlh, ale nerozplyne se v nich. Jak může člověk něco takového dokázat?

Než se nad tím zamyslím důkladněji, projede mnou strach. Nevím, kde jsem. Zabloudila jsem ve tmě skafandru. Zprudka se nadechnu, když si vzpomenu na Jodiho udušeného zkaženým vzduchem.

Ne! Mysli. Mysli! Buším pěstí do helmy, zatímco mi mlhy šeptají, abych se uvolnila. Abych se jim otevřela.

Ne!

Ten člověk mě odhodil zpátky. To si pamatuju. Otočila jsem se čelem vzad. Možná. Taký jsem se jednou nebo dvakrát převálila. Když se obrátím o sto osmdesát stupňů a připočítám tři kroky za pád a odvalení, měla bych se vrátit na správnou cestu.

Možná.

Zhluboka, třaslavě se nadechnu na pokraji paniky. V obavě, že jsem se ztratila. V obavě, že ten démon nebo co to bylo, se vrátí. Natočím kličkou čističku oxidu uhličitého, abych se uklidnila. Moc mi to ale nepomůže, až mi začne docházet čistý vzduch.

Mlhy mě přemlouvají, abych přijala jejich pomoc.

Místo toho jdu dál.

* * *

Nenarazím do stavby. Pořád ještě jsem na ulici. Na 3435. kroku se otočím o devadesát stupňů doleva. Teď se ukáže. Začnu odpočítávat zbývající kroky k Plaze.

Pár vteřin nato mě srazí na zem ohlušující exploze.

Sutiny s cinkotem narážejí do skafandru a i když nic nevidím, je mi jasné, že jeden z okolních věkovitých věžáků se hroutí. Vstanu, abych se dala na útěk, ale odhodí mě to stranou jako vichřice roztřeseného slimáka. Když se dokutálím k něčemu, co vypadá na požární hydrant, přitisknu se k tomu vši silou. Bojím se pohnout.

Než dunění a otřesy odezní, vzduch v plicích dostane palčivou kovovou pachutí. Lapám po dechu a klepu se, jak se mé tělo dožaduje vzduchu. Nemám tušení, kterým směrem se mám vydat. Myslím na Jodiho. Jak mu bylo, když přišel jeho konec. Nechci umřít. Ne jako Jodi.

„Když se podíváš, uvidíš Plazu,“ šeptají mlhy.

Mlhy toho napovídají hodně, ale tohle na ně nevypadá. Vstanu celá rozklepaná a zadýchaná. Máma se jednou podívala do mlh a přežila to. Sice to pak měla v hlavě pomíchané, ale přežila.

Jestli se nepodívám, nikdy ten hotel nenajdu. Nadzvednu clonu helmy...

... a spatřím před sebou zelenou plochu Central Parku.

Poodstoupím od hydrantu. Nemůžu odtrhnout oči od parku. Dospělí i děti se přede mnou smějí a hrají si, honí se po zeleném trávníku za míči a házecími talíři, schovávají se za obrovskými stromy. Všichni vypadají dobře živení. Je to šťastný výjev vystřížený z nějakého prastarého časopisu nebo knížky.

Chce se mi křičet. Chci vědět, jak je to možné. Chci si jít hrát do parku s těmi dobře živenými lidmi. Ale nemám na to čas, protože vzduch už mě dusí. Otočím se a uvidím Plazu. K hlavnímu vchodu do krásného zděného hotelu je to jen deset metrů. Doklopýtám k němu.

Pak na mě někdo zavolá jménem. Hlas, který tak dobře znám.

Máma.

„Do toho, Révko!“ volá máma. Vidím ji, jak stojí u jezírka v parku a mává na mě.

„Nezapomínej na mlhy,“ křičí, „ale nevzdávej se jim, dokud nebudeš připravená.“

Mám co dělat, abych se k ní nerozběhla, i když jsem už jen metr od vchodu do Plazy. Jenže máma je ode mě moc daleko. Umřela bych, než bych k ní doběhla.

Vpotácím se do stavby a zahlédnu malý zvedací koš. Modlím se, aby to nebyl mlžný prelud, když se do něj svalím a tahám za šňůru zvonku.

Už stoupám k obloze, když mě znovu osloví mámin hlas.

„Vedla sis skvěle, Révko,“ šeptá. „Opravdu skvěle.“

* * *

Další tři dny strávím u obyvatel Plazy – piju, spím a cpu se takovým množstvím jídla, jaké jsem ještě nikdy neviděla. Na Plaze žije jen několik set vrchníků, kteří si pěstují tolik jídla, že se to nedá sníst ani za tisíc rádob dní.

A já jsem hrdinka. Hrdinka, která měla štěstí. Přežila jsem pád věžáku těsně vedle mě a dokázala najít vchod do hotelu,

i když jsem se spletla při počítání kroků. Oslavují mě, ale jejich stavbyvedoucí mi klade tolik otázek, že je ani nestíhám zodpovídat. Jmenuje se Estelle – divné jméno, jenže ona je taky starší než mlhy. Třeba byli podivíni v Dřívějšku běžnější. Sedí v křesle upevněném na kolech a přes nohy má přehozenou teplou deku.

Estelle si mě pozve k sobě o posledním dni mého pobytu v Plaze. Bydlí několik pater pod střechou, jen asi metr nad mlhami. Za oknem je vidět hustý bílý opar, který se převaluje tak blízko, že bych do něj mohla vnořit prsty. Mlhy se často nečekaně vzdouvají a v takové blízkosti z nich běhá mráz po zádech.

Estelle si všimne mého neklidu a tiše se uchechtne. „Neboj, Révo. Mlhy mě před každým přílivem upozorní.“

„K vám mluví mlhy?“ Snažím se nedat najevo rozrušení. Třeba nejsem jediná, kdo slyší hlasy mlh.

Estelle přikývne a zamíří se staříčkým křeslem na druhý konec místnosti. Díváme se na mlhy za oknem a trosky zhroutené stavby o několik set metrů dál. Jeden roh spadlého věžáku trčí z mlh k nebi jako zdvižený prostředník.

„Už sis někdy v mlhách zvedla clonu?“ zeptá se Estelle.

„Nejsem mrtvák,“ zamumlám nervózně, když mě napadne, že třeba něco tuší. Nejenže je tabu vidět mlžné lži, ale z jejich preludů se ti to navíc může pomíchat v hlavě. Estelle sice působí jako fajn ženská, ale pořád je to stavbyvedoucí a mohla by mě předhodit mlhám.

„Neubližím ti,“ řekne. „Můžeš se vrátit do Empiru. Ale jestli jsi v mlhách něco viděla, musím to vědět.“

Ráda bych jí vyprávěla, co jsem viděla, ale mluvit o mlhách bylo tabu vždycky, co pamatuju. Nervózně se ohlédnou na Estelliny lidi postávající před vchodem. Shodí mě ze střechy? Nebo se možná tenhle starý hotel zhroutí jako ta sousední stavba. Přemítám, kolik lidí v ní asi bydlelo.

Estellina vrásčitá ruka zlehka uchopí moji a pevně stiskne. „Nesmíš se pořád tak bát, Révo.“

Vztekle se jí vytrhnu. Jak se ta stará hlupačka opovažuje mě ujišťovat? Za jejího mládí ještě nebyla nouze o jídlo ani vodu. Nestrávila celý život na nebezpečných pochůzkách. Ne-naučila se, že musíš držet jazyk za zuby, protože jinak ti odříznou housenici nebo tě shodí ze střechy.

Lidé přede dveřmi se k nám začnou stahovat v obavě, abych neubližila jejich stavbyvedoucí. Estelle je zastaví mávnutím ruky.

„Je to jednoduchá volba,“ pronese nevzrušeně. „Přidat se k mlhám nebo zůstat sama. Od malička slycháš důvody, proč máš zůstat sama. A přitom víš tak málo o tom, proč by ses k nim měla přidat.“

Jakmile to Estelle dořekne, mlhy začnou šeptat naše jména hlasy znějícími jako syčení holubích vajec při svátečním snídani. Jako nadějná chuť čerstvého vzduchu nahrazujícího zkažený.

Mlhy za oknem se začínají zvedat. Lidé před vchodem do místnosti se rozprchávají do vyšších pater, ale já nemůžu opustit Estelle. Uchopím její kolečkové křeslo a zkouším je odtlačit, ale kola se ani nehnu. Estelle je svírá pevně a odmítá se nechat odvézt.

„Nebraň se tomu,“ radí mi, když se mlhy vhrnou do místnosti.

Při pohledu na mlžný příliv přemítám, jaký to asi bude pocít, umírat. Budou ke mně mlhy mluvit máminým hlasem, až si mě budou odnášet s sebou?

Jenže mlhy místo toho proudí kolem nás, aniž by se nás

dotkly. Stojím vedle Estellina křesla a dívám se, jak stoupají ke stropu. Zpěvavě mě volají jménem, ale já nic nevidím – jen bílou hradbu všeho a ničeho.

Znepokojeně se nakloním k Estelle, jenže to už mezi nás vklouzne mlžná zástěna a Estelle mi zmizí z dohledu. Volám na ni. Mlhy mi našeptávají, abych si nedělala starosti, a uklidňují mě jako před chvilkou ona.

Mám pocit, že mě mlhy obklopují snad celou věčnost. Hodiny se v mé mysli slévají do dní a roků, aby se vzápětí smrskly do pouhých vteřin. Najednou jsem zase zpátky v housenici a vítám se s mlhami jako před několika dny ráno po probuzení. Taký vidím, jak mi máma před mnoha a mnoha lety dává pusku na tvář, než se vrhne z Empiru.

Pak mlhy ustoupí stejně rychle, jako se přihnaly, odtékají trhlinami v podlaze a zdech, aby se opět ustálily metr pod oknem.

Estelle se na mě usmívá z kolečkového křesla.

„Proč nás mlhy nezabily?“ ptám se.

„Míváš někdy pocit, že čas si s tebou v mlhách pohrává?“

Přikývnu, když si vzpomenu, jak jsem se cítila před chvilkou. Nebo jak jsem měla pocit, že jestli se přestanu soustřeďovat, uvíznu navěky mezi jedním okamžikem a druhým, když jsem kráčela mlhami ve skafandru. „Jednou jsem o tom mluvila s Bugdonem,“ utrousím. „Řekl mi, že zablokované výhled ze skafandru dělá s lidským mozkem divy.“

„O tom nepochybuji. Tohle ale není smyslová deprivace – mlhy skutečně ovlivňují čas. Většina lidí to nevnímá. Ale já ano. A ty taky.“

Estellina slova mi něco připomenou a já si vybavím mámu – těsně před skokem z Empiru –, jak mi říká, že nadešel její čas. Přesně takhle to řekla, ale já v tom cítila něco víc. Měla jsem dojem, že máma hraje roli, kterou už hrála mnohokrát od chvíle, kdy si ještě jako těhotná nadzvedla clonu skafandru a otevřela se mlhám.

Můj život se na okamžik zhroutí do sebe. Jako bych se ocitla v nepřetržité časové smyčce, která trvá od doby před mým narozením až do této chvíle a vrací se do okamžiku, kdy byla máma těhotná se mnou.

Zavravorám a ztěžka dosednu vedle kolečkového křesla, abych neomdlela. Estelle mě zlehka poplácá po rameni.

„Taky jsem si tak připadala, když mi mlhy poprvé ukázaly svoje pravdy. V Dřívějšku jsem pracovala na Rockefellerově univerzitě. Pokoušeli jsme se otevřít maličké průchody napříč časem. Místo toho jsme něco... změnili. Od té doby slyším hlasy mlh. Možná ve tvém životě došlo k něčemu, co ti propůjčilo tutéž schopnost.“

Asi máma. Už mě čekala, když zabloudila v mlhách a nadzvedla si clonu helmy, aby našla cestu zpátky. Před Estelle o tom ale mluvit nebudu. Je to moje osobní věc.

Místo toho se zeptám: „Takže mlhy jste přivolala vy?“

„Omylem,“ zašeptá Estelle s úšklebkem. „Málokdo o tom ví – z bezpečnostních důvodů bude lepší, když se to moc nerozkřikne, že ano?“

Má pravdu. Je sice stavbyvedoucí, ale většina vrchníků by ji shodila ze střechy, kdyby to věděla.

„Přihodilo se to zničením. Zrovna jsem se dívala do pokusného portálu, když svět najednou problíkl. Přesněji řečeno město problíкло a přeneslo nás z Dřívějška do tohoto... místa. Nebo času. Nebo bezčasí.“

Přikývnu. Všichni vědí, že naše město bylo přeneseno,

